

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

III. Quis sacramentum Ordinis conferre, quis itemm illud suscipere poßit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

SECTIO III.

*Quis Sacramentum Ordinis conferre, quis item
suscipere possit.*

CERTVM est ex fide, ordinarium hujus Sacramenti ministrum esse, solum Episcopum, ut constat ex Concilio Florentino, in decr. Eug. & Trid. sess. 23. cap. 4. & etiam ex perpetua Ecclesie traditione manifestum est, ut ex variis Conciliorum & SS. Patrum testimoniis probat Bellarm. cap. de Ord. sed difficultas est, utrum omnis, & quilibet Episcopus possit validè ordinare; item, utrum ex communi summi Pontificis possit aliquis alius ab Episcopo conferre Ordines. Pro cujus resolutione.

Dicendum 1. quemlibet Episcopum, etiam hæreticum aut degradatum Ordines validè conferre posse, dummodo materiam, & formam legitimam cum debita intentione adhibeat. Ita S. Thom. in dist. 25. q. 1. a. 2. S. Bonavent. art. 1. q. 2. Scot. Rich. Durand. Palud. & alii communi eandem distinctionem. Ratio est, quia potestas ordinandi pendet fundamentaliter, & essentialiter à characteri Episcopali, sicut potestas consecrandi pendet à characteri Sacerdotali; cum ipsa Ordinatio fiat per modum ipsius consecrationis, character autem ille æque in Episcopis, ac in Sacerdotibus est indelebilis.

Neque obstat cap. Nullum, 9. quæst. 2. in quo variè inania dicuntur omnia, quæ gesserat Episcopus, si Ordines aliquas in aliena Diocesi, & super alienum exercens: hæc enim (ut rectè observat, & probat disp. 6. art. 1.) intelligenda sunt, non de sacra Ordinis, sed de aliis, ad Ecclesiasticam disciplinam spectantibus, unde etiam in Conc. Trid. sess. 14. cap. 2. & sess. 23. non dicitur, esse reordinandus ille, qui ab alieno Episcopo sine proprii licentia Ordines accepit; sed tantum dicitur, ut à susceptorum Ordinum executione,

diu proprio Ordinario videbitur expedire, sit suspensus.

Quamvis autem valida sit Ordinatio ab Episcopo alieno, vel etiam hæretico, aut degradato facta, est tamen illicita; ut enim Episcopus non modò valide, sed etiam licite Ordines conferat, non nisi subditis suis illos conferre debet, aut alienis ex licentia proprii Episcopi; & insuper ab omni censura, & impedimento canonico debet esse immunis, concedit tamen idem Conc. sess. 23. cap. 9. ut Episcopus familiarem suum, seu domesticum, licet sibi non subditum, ordinare possit; dummodo fuerit cum eo per triennium commoratus.

Dicendum 2. ex dispensatione summi Pontificis, simplicem Sacerdotem conferre posse quatuor minores Ordines, Subdiaconatum, & Diaconatum. De minoribus constat ex eo, quòd Abbates regulares possint ex concessione summi Pontificis, Tonfuram, & quatuor minores Ordines regularibus sibi subditis conferre, ut habetur ex cap. *Quoniam*, dist. 69. & cap. *Cum contingat*, extra de pæte & qualitatibus Ordinand & etiam ex Conc. Trid. sess. 23. cap. 10. de reform. De Diaconatu & Subdiaconatu similiter constat ex privilegio per Innocentium VIII. anno Domini 1488. Abbatibus Cistercii concessio, ut quibuscunque Monachis sui Ordinis Subdiaconatum, & Diaconatum conferre possent.

De Presbyteratu verò, cum nullum extet similis privilegii exemplum, nec ulli simplici Sacerdoti, quamvis in eminentissima dignitate constituto, summus Pontifex unquam concesserit facultatem ordinandi Sacerdotes, inde merito inferitur, ejusmodi facultatem ita soli Episcopo competere, ut nullis aliis delegari, aut committi possit.

Quod autem spectat ad Episcopatum; quamvis jure communi tres Episcopi ad ordinandum, seu consecrandum Episcopum requirantur, ut habetur ex Pontificali Romano, & variis argumentis probat Isamb. disp. 6. art. 1. potest tamen summus Pontifex dispensare, ut unus Episcopus solum Episcopum ordinare solus possit; quod probari solet ex facto S. Gregorii Papæ, qui cum Augustino Episcopo

in Angliam misso dispensavit, ut, quando ibi solus est
Episcopus, solus etiam possit alios Episcopos ordinare
donec plures essent, qui cum illo Episcopalem ordinati-
onem facerent.

Dicendum 3. divino jure omnem, & solum masculinum
baptizatum, sacrae Ordinationis esse capax. Ita S. The-
ophylactus in 4. dist. 25. q. 2. a. 1. est que de fide contra Collyridianam
& Cataphrigas hæreticos, qui mulieres sacris Ordinibus
initiabant, ut testatur S. Epiphanius hæresi 79. & probatur
ex Apostolo 1. Timoth. 2. ubi prohibet, mulierem doceri
nari in virum: & 1. Corinth. 14. jubet esse subditam, & non
permittere ei in Ecclesia loqui, vel docere: qui vero ad
Ordines promoventur, accipiunt præminentiam, & potestatem
in alios: & cap. *Nova quædam*, de poenitentia & remissione
peccatorum, mulierem sacrae Ordinationis esse adeo incapax
ut nequidem sanctissimæ Virgini Deiparæ (quæ tamen
universis Apostolis longè dignior, & eminentior fuit)
Ordines regni cælorum tradita fuerint.

Obiicitur, ex antiquis canonibus constare, mulieres
quasdam olim ordinatas fuisse Presbyteras, Diaconissas,
& Ostitiaras, &c.

Resp. Diaconissas, & Ostitiaras non fuisse ullo Ordine
insignitas; sed tantum deputatas ad quædam officia,
munia exteriora, præsertim erga alias mulieres obedi-
entias Presbyteras verò fuisse, vel viduas longè aliis senioribus
ætatem sic dictas, ut patet ex cap. *Mulieres*, dist. 3. 2. re-
vocatas fuisse, mulieres conjugatas, quarum mariti
Presbyteratum, seu Sacerdotium promoti fuerant, & tamen
tamen in perpetua continentia cælibes permanebant, & tamen
eunt etiam illæ, quarum conjuges ad Episcopalem Ordinem
evecti fuerant, quæ tamen similiter in perpetua continen-
tia vivebant, dicebantur Episcopæ, ut patet ex Canonibus
Turon. cap. 20. & Altisiodorensi can. 21.

Dicendum 4. ut quis licet Ordines suscipiat, recipere
primis, ut nulla læthali culpa sit inquinatus: Quæ
loquitur Catech. Rom.) mortiferi alicujus peccati
scilicet iniuri se curaret, vel etiam pateretur, non se, &c.

no scelere obstringeret: quare ibidem monet, ut, qui sacris
mittendi sunt, prius Pœnitentiæ Sacramento conscientiam
purgare diligenter studeant.

Præterea requiritur, ut nullo Censuræ vinculo innoda-
tus, nulla etiam irregularitate impeditus sit: quod infra
suo loco explicabitur. Item, ut legitimo tempore, & ido-
nea ætate ordinetur, habeatque alias qualitates, seu dis-
positiones jure divino, vel Ecclesiastico præscriptas.

Atque in primis, quod spectat ad tempus, prima Ton-
sura Clericalis quacunque die, & hora conferri potest, ut
habetur in Pontificali Romano. Quatuor minores Ordi-
nes, quando seorsim à majoribus conferuntur, in Domi-
nicis tantum, & festivis diebus, idque manè, ut ibidem
præscribitur: tres verò majores Ordines, non nisi in Sab-
batis quatuor temporum, & in Sabbato ante Dominicam
Resurrectionis, ut constat ex universali Ecclesiæ praxi, &
habetur cap. De eo, de temporibus Ordinatur. & cap. ult.
dist. 75. Ordinatio verò Episcopi non nisi die Dominica
fieri debet, idque ex antiqua Ecclesiæ consuetudine, ut
docet S. Leo epist. 79. ad Dioscorum cap. 1. & habetur cap.
Quod die, dist. 75.

Ad legitimum tempus Ordinationis pertinet etiam ob-
servatio interstitorum; id est, ut post aliquem Ordinem
susceptum, non nisi anno elapso superior ordo conferatur:
quod non solum in majoribus Ordinibus, sed etiam in
minoribus locum habere testantur Nav. Regin. Menoch.
& alii apud Bonac. Disp. 8. de Ord. q. vn. pu. 7. potest tamen
Episcopus in illis temporum interstitiis ex causa rationa-
bili dispensare & omnes etiam minores Ordines simul, &
eodem die conferre; non verò duos majores, neque et-
iam ipsos minores simul cum aliquo minori; nisi forte ex
aliqua particulari consuetudine minores Ordines cum
Subdiaconatu eodem die conferri soleant: quam quidem
consuetudinem damnari non debere asserunt S. Anton.
Henri. Nav. & alii apud Laym. c. 8. de Ord. cum à Conc.
Trid. damnata non fuerit.

Quod verò spectat ad ætatem, Conc. Trid. sess. 23. cap. 12. de refor. decrevit, *Ut nullus in posterum ad Subdiaconatum Ordinem ante vigesimum secundum, ad Diaconatum ante vigesimum tertium, ad Presbyteratus ante vigesimum quintum ætatis sue annum promoveatur*: quod tamen intelligendum esse de annis inchoatis, constat tum ex Bulla Pii II. quæ refert Quaranta verbo, *Ordinatio*; tum ex communi Ecclesiæ praxi. Ad Episcopatum verò requiruntur juxta veterum antiqui dispositionem triginta annorum completi, ut habetur cap. *Cum in cunctis* de Ereptione. Ad Tonfuram denique, & minores Ordines nulla in Conc. Trid. certa præscribitur ætas, sed id Episcopi judicio relinquitur; dummodo nomen servetur constitutio Bonifacii VIII. cap. *Nullus*, de reperiendis Ordinibus in 6. ubi prohibitum est, ne Clericali Tonfura infanti, id est minori septem annis (ut explicatur glossa) conferatur, Certè ex dispositionibus illis quæ ad Clericatum, aut minores Ordines Concilium exigit, quibus agetur sectæ seq. Satis apertè colligitur, secundum mentem Concilii requiri ætatem, non modò rationis, sed etiam paulò maturioris judicii capacem.

SECTIO IV.

Quenam qualitates, seu dispositiones requirantur in illis, qui ad Ordines sunt promovendi.

VT nihil nisi certum, & ab Ecclesia non modò probatum, aut prioribus sæculis usitatum; sed etiam præteritæ temporis præscriptum, proindeque ab omnibus servandum proponamus, ipsius Conc. Trid. decreta paulò fusius, attexemus; ut ex iis attentè consideratis, ac perpensis, quivis intelligat, quæ sit Ecclesiæ mens, quod valeat per hoc Ordinationis sacræ negotio consilium.